

SESİMİZİ VE SÖZÜMÜZÜ BÜYÜTME ZAMANI!

Gülistan ATASOY / KESK Kadın Sekreteri

16

İşyerlerimizde oldukça hareketli geçirdiğimiz yetki süreçlerinden birini daha geride bıraktık. Hangi sendikanın yetkiyi alacağı merakı bir yana, işyeri temsilcilerinin üye ve istifa formlarını son güne yetiştirme telaşı içerisinde bu süreçleri, tüm çalışanlarla bir araya gelme, sorunları ve çözüm yollarını sendikaların pratikleri üzerinden tartışma olanaklarının yaratıldığı önemli bir zemin olarak da tanımlayabiliriz. Peki, mevcut duruma baktığımızda böyle bir zeminin oluşması koşulu ne ölçüde var olabilmektedir? Bir işyerinde çalışanlardan kaçısı bu sorgulamayı yapmaktadır veya yapabilmektedir? Baştan aşağı tamamen eril bir işleyişin hakim olduğu çalışma yaşamı içerisinde, biz kadınlar bu sorgulamayı en fazla yapanlar olabiliyor muyuz?

Kuşkusuz bu soruların cevabını ararken ülkemizde sendikalaşma ve örgütlenme koşullarını tarihsel bir süzgeçten geçirilmeden yanıt bulmaya çalışmak oldukça eksik olacaktır. Ancak, yaşadığımız siyasal ve sendikal süreçlerin güncel değerlendirmeleri dahi bizim için önemli veriler oluşturmaya yetmektedir. Nitekim, ülkemizde geçmişte oldukça eskiye dayanan devlet-hükümet güdümlü sendikacılığın son 14 yıllık siyasal iktidarla özdeşleşen simgesi durumunda olan Memur-Sen'in geliştirdiği

sendikal anlayışı kısaca irdelediğimizde karşımıza çıkan tablo pek çok şeyi özetlemektedir. AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılında 42 bin olan üye sayısını 2015 yılına kadar 20 kat artırmış, bu "müthiş" artışa rağmen ITUC ve ETUC tarafından "bağımsızlık karakteri tartışmalı" denilerek üyeliği reddedilen bir konfederasyondan bahsediyoruz nihayetinde.

Bu 14 yıllık süre içerisinde AKP hükümetleri neoliberal politikalara uygun olarak çalışma yaşamında esnek ve güvencesiz çalışmayı dayatıp, kamusal hizmetleri piyasaya açmayı amaçlarken, bu politikaları meşrulaştırmak ve emekçiler cephesinden karşı örgütlemeyi zayıflatmak için, Memur-Sen' i büyütmeyi ve iktidar politikalarına endeksli yeni bir sendikal anlayış geliştirmeye çalıştı. Siyasal iktidarın verdiği görevi harfiyen yerine getiren, bu uğurda toplu görüşme masalarına hükümetin verdiği zamlardan daha geri taleplerle oturan, tıpkı 2013 yılı toplu sözleşmesinde olduğu gibi emekçileri maddi zarara uğratan satış sözleşmelerine imza atmaktan çekinmeyen bir sendikal pratikten bahsediyoruz. Tabii iktidar sendikacılığını geliştirilip muhalif sendikacılığı zayıflatmaya yönelik olarak yapılan anayasal ve hukuki düzenlemelerin de katkısını görmezden gelemeyiz. Siyasal iktida-

rın tüm olanaklarını kullanarak nicel büyümesini iş yerinde bir hegemonyaya dönüştürmek için kullanan bu anlayışın yarattığı en önemli tehlike ise yukarıda bahsettiğimiz sormayan, sorgulamayan, itiraz etmeyen emekçiler yığını oluşturma potansiyelidir. Emekçileri emeğine yabancılaştıran, mücadeleden uzaklaştıran, sorunları bütünsel olmaktan uzak, bireysel çıkar endeksli çözüme odaklayan, böylelikle örgütsüzlüğü dayatan ve kadına yaklaşımda oldukça geleneksel refleksler üreten bu sendikal anlayışın yarattığı tahribat gün geçtikçe artıyor.

Özellikle 7 Haziran'dan bu yana gittikçe otoriterleşen, hiç bir farklılığa tahammül göstermeyen, itaat etmeyi reddeden tüm kesimlere yönelik her türlü baskı ve zor yöntemini kullanmaktan imtina etmeyen ve adeta ülkeyi fiili darbe yasalarıyla yöneten, yarattığı kaos ortamında fırsatçılıkla emekçilerin kazanımlarını yok etmeye yönelik düzenlemeleri peş peşe yasalaştıran hükümet gerçekliğini düşündüğümüzde bu durum daha da önem arz ediyor.

Kamuoyuna süslenerek sunulan buçuklu zamların enflasyon karşısında nasıl eridiğini,

dağ fare doğurdu misali yıllardır oyalama taktiğiyle sağlık emekçilerinde beklenti yaratan fiili hizmet zammı yalanının nasıl sonuçlandığını, kadınlara toplu sözleşme masasında dahi tahammül edemeyen ve imzaladıkları mutabakatta tek bir kelime kadın adı geçmeyen "yetkili" konfederasyonun yetki süreçlerinde yeni vaatlerine karşı nasıl tutum almak gerektiği açıktır.

Kadınların annelik kimliğini esnek ve güvensiz çalışmanın kaldırıcı olarak kullanan ve kadınları kamusal alandan tasfiyeye zorlayan hükümetin deşirmenine su taşınmasına müsaade etmememiz gerekiyor. Yetkiyi emekçilerden alarak, iktidarın cinsiyetçi politikaları doğrultusunda kullanan yandaş sendikacılığı teşhir etmek başta biz kadınların önceliği olmalı. Yetki süreçlerini taleplerimize, haklarımıza, sorunlarımıza ve kazanımlarımıza sahip çıkarak, kazanımlarımıza yönelik saldırılara karşı örgütlenme zeminine dönüştürmek zorundayız. Biz kadınların, tek adamlık rejimiyle uyumlu tek sendika anlayışını kabul etmemizi isteyenlere karşı itirazımızı, sesimizi ve sözümüzü büyüme zamanı.